การทบทวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชนของประเทศไทย รอบที่ 4
ว่าด้วยสถานการณ์ของบุคคลข้ามเพศในประเทศไทย

บทประเมินโดยสังเขปว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อเสนอแนะจากการทบทวนรอบที่ 3 และกรอบกฎหมายภายในประเทศ
ประเทศไทยรับไว้พิจารณาข้อเสนอแนะ 7 ข้อ จากทั้งหมด 12 ข้อ ที่เกี่ยวข้องกับบุคคล LGBTI+ โดยเฉพาะ ซึ่งได้รับในการทบทวนรอบที่ 3 ขณะที่ข้อเสนอแนะอีก 5 ข้อได้รับเพียงการรับทราบ โดยเฉพาะข้อที่เรียกร้องให้มีการรับรองการสมรสของคู่รักเพศเดียวกันและการตรากฎหมายรับรองเพศสภาพ แม้จะมีกฎหมายสมรสเท่าเทียมแล้ว ประเทศไทยยังคงไม่มีการรับรองเพศสภาพตามกฎหมาย ไม่มีการคุ้มครองจากการเลือกปฏิบัติที่ครอบคลุม และไม่มีหลักประกันในด้านการจ้างงาน การศึกษา บริการสุขภาพ สถานที่ควบคุมตัว และพื้นที่ดิจิทัล

ความท้าทายหลักและสภาพความเป็นจริงในพื้นที่

ความท้าทาย	กรณี ข้อเท็จจริง และข้อสังเกต
ความท้าทายที่ 1: การรับรองเพศสภาพตามกฎหมายและกฎหมายว่าด้วย SOGIESC	
พระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. 2558 • ช่องว่างในการบังคับใช้และขอบเขตทางกฎหมายจำกัดการคุ้มครองจากการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งเพศ • บุคคลนอนไบนารีและผู้ที่ไม่สอดคล้องกับเพศกำเนิดยังไม่ได้รับการรับรองตามกฎหมายโดยชัดแจ้ง • มาตรา 17 วรรคสอง อนุญาตให้เลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งเพศได้โดยอ้างหลักศาสนาหรือความมั่นคงของชาติ • การเข้าถึงความยุติธรรมยังคงเป็นเรื่องยากสำหรับเด็กและกลุ่มเปราะบาง.	พระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. 2558 ห้ามการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งเพศโดยไม่เป็นธรรม และจัดตั้งกลไกร้องเรียนผ่านคณะกรรมการวินิจฉัยการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมระหว่างเพศ อย่างไรก็ตาม **ประสิทธิผลของกฎหมายถูกจำกัดด้วยข้อยกเว้นที่กว้างขวางตามมาตรา 17 วรรคสอง** **ในการสัมภาษณ์เมื่อปี 2567** บุคคล LGBTI+ จากจังหวัดยะลาได้บรรยายถึงความยากลำบากที่ชาวมุสลิม LGBTI+ เผชิญในการใช้ชีวิตอย่างเปิดเผยตามวิถีทางเพศและอัตลักษณ์ทางเพศสภาพของตนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ สะท้อนให้เห็นว่าช่องว่างของการคุ้มครองทางกฎหมายเมื่อประกอบกับแรงกดดันทางศาสนาและสังคม ส่งผลกระทบเป็นพิเศษต่อบุคคล LGBTI+ ในชุมชนมุสลิม **คณะกรรมการ CEDAW (2568)** ได้ย้ำข้อสังเกตเชิงสรุปก่อนหน้านี้เกี่ยวกับมาตรา 17 วรรคสอง และข้อยกเว้นจากการบังคับใช้กฎหมายอย่างเต็มรูปแบบ โดยตั้งข้อสังเกตว่าบทบัญญัติดังกล่าวอาจบั่นทอนประสิทธิผลของการคุ้มครองความเท่าเทียมระหว่างเพศ **กรณีเยาวชนข้ามเพศยิ่งน่ากังวลเป็นพิเศษ** เพราะการเข้าถึงความยุติธรรมถูกจำกัดเพิ่มเติมด้วยกฎเกณฑ์เชิงกระบวนการที่ห้ามบุคคลที่สาม เช่น นักปกป้องสิทธิมนุษยชนหรือทนายความ ยื่นเรื่องร้องเรียนแทนผู้เสียหาย **ในปี 2568 นักเรียน LGBTI+ ที่จังหวัดพังงาถูกครูลงโทษด้วยการตัดผม** ขณะที่ในกรุงเทพมหานคร อาจารย์อาชีวศึกษาคนหนึ่งถูกกล่าวหาว่าล่วงละเมิดทางเพศและทำร้ายร่างกายนักเรียน รวมถึงนักเรียน LGBTQ+ มีรายงานว่าการตอบสนองของสถาบันลดทอนเหตุการณ์เหล่านี้ให้เป็นเพียงเรื่องวินัย ก่อให้เกิดความกังวลต่อการกล่าวโทษผู้เสียหายและความรับผิดที่อ่อนแอ
การไม่มีกฎหมายรับรองเพศสภาพ • ประเทศไทยยังไม่มีกรอบกฎหมายรับรองเพศสภาพ • บุคคลข้ามเพศและนอนไบนารีไม่สามารถแก้ไขคำระบุเพศตามกฎหมายโดยอาศัยการระบุตนเองได้ • การไม่มีการรับรองตามกฎหมายนำไปสู่การเลือกปฏิบัติในการจ้างงาน การศึกษา และบริการสาธารณะ	แม้จะมีการเสนอร่างพระราชบัญญัติรับรองเพศสภาพถึง 4 ฉบับ แต่ยังไม่มีฉบับใดได้รับการประกาศใช้ และระบบกฎหมายยังคงอาศัยการจำแนกเพศตามกรอบทวิลักษณ์แต่เพียงอย่างเดียว **ในภาคการศึกษา ในปี 2569 ผู้หญิงข้ามเพศคนหนึ่งซึ่งสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยแม่โจ้** และเป็นผู้ร่วมจัดทำรายงาน UPR ฉบับนี้ **ถูกปฏิเสธไม่ให้รับใบปริญญาบัตรขณะสวมชุดครุยที่สอดคล้องกับอัตลักษณ์ทางเพศสภาพของตน** และถูกบังคับให้สวมชุดครุยของเพศชายแทน **ยังมีรายงานว่านักศึกษาข้ามเพศมากกว่า 30 คนเคยประสบอุปสรรคในลักษณะเดียวกัน**ในการใช้สิทธิเข้ารับปริญญา นอกจากนี้ ในปีเดียวกัน นักศึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้วิพากษ์วิจารณ์ต่อสาธารณะถึงนโยบายหอพักที่บีบให้นักศึกษาต้องอยู่ในที่พักที่ไม่ปลอดภัยโดยอิงจากเพศที่กำหนดเมื่อแรกเกิด ความกังวลในลักษณะเดียวกันเคยถูกบันทึกไว้ในปี 2567 เมื่อผู้หญิงข้ามเพศคนหนึ่งซึ่งถูกจัดให้พักในหอพักชายรายงานว่าถูกคุกคาม เผชิญความเสี่ยงด้านความปลอดภัย และรู้สึกอึดอัดในการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกที่กำหนดไว้สำหรับเพศชาย **ในภาคการจ้างงาน ในปี 2567 TransTalents Consulting Group รายงานว่าผู้สมัครงานข้ามเพศในประเทศไทยเผชิญอัตราการถูกปฏิเสธร้อยละ 77 และเผชิญอุปสรรคในการจ้างงานมากกว่าแรงงานซิสเจนเดอร์ถึงสามเท่า ในเดือนมิถุนายน 2568 ผู้หญิงข้ามเพศสองคนถูกกีดกันออกจากการสอบใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูระดับชาติ** คนหนึ่งถูกเชิญออกหลังการสอบเริ่มต้นไปแล้ว ขณะที่อีกคนถูกปฏิเสธไม่ให้เข้าสอบและถูกสั่งให้เปลี่ยนไปสวมชุดของเพศชาย **การที่บุคคลข้ามเพศไม่สามารถเปลี่ยนข้อมูลเพศและเอกสารราชการให้สอดคล้องกับอัตลักษณ์ทางเพศสภาพของตนได้ ส่งผลต่อชีวิตประจำวันและการเข้าถึงสิทธิในหลายด้าน** โดยเฉพาะการศึกษา การจ้างงาน โอกาสทางวิชาชีพ และสิทธิประโยชน์ด้านสวัสดิการ

ความท้าทาย	กรณี ข้อเท็จจริง และข้อสังเกต
ความท้าทายที่ 1: การรับรองเพศสภาพตามกฎหมายและกฎหมายว่าด้วย SOGIESC	
อาชญากรรมจากความเกลียดชัง • บุคคลข้ามเพศยังคงตกเป็นเป้าของความรุนแรงด้วยเหตุแห่งอัตลักษณ์ทางเพศสภาพ การแสดงออกทางเพศสภาพ คุณลักษณะทางเพศ และอัตลักษณ์ทับซ้อนอื่น ๆ เช่น การเป็นชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์ ความพิการ และการเป็นชนกลุ่มน้อยทางศาสนา • ประเทศไทยไม่มีกฎหมายที่รับรองและจัดการกับอาชญากรรมจากความเกลียดชังอันมีมูลเหตุจาก SOGIESC	ประเทศไทยยังคงไม่มีกรอบกฎหมายเฉพาะที่นิยาม บันทึก สืบสวน และดำเนินคดีอาชญากรรมจากความเกลียดชังอันมีมูลเหตุจากวิถีทางเพศ อัตลักษณ์หรือการแสดงออกทางเพศสภาพ หรือคุณลักษณะทางเพศ **ในเดือนเมษายน 2568 เกิดเหตุฆาตกรรมผู้หญิงข้ามเพศวัย 25 ปีที่พัทยา ซึ่งถูกฆ่าและร่างกายถูกทำลายอย่างรุนแรง ภายหลังมีรายงานว่าเธอปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ต้องสงสัย** องค์กรข้ามเพศและ LGBTQ+ ได้ออกมาระบุต่อสาธารณะว่าเป็นอาชญากรรมจากความเกลียดชัง และเรียกร้องให้มีการคุ้มครองทางกฎหมายที่เข้มแข็งขึ้น ขณะที่ TGEU ระบุว่า **มีการบันทึกเหตุฆาตกรรมที่มีมูลเหตุจากความเกลียดกลัวคนข้ามเพศในประเทศไทยอย่างน้อย 27 ราย** ผ่านโครงการ Trans Murder Monitoring นับตั้งแต่เริ่มเฝ้าระวังในปี 2551 **เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม 2569 เหตุการณ์ที่ซอยรามคำแหง 53 กรุงเทพมหานคร สะท้อนความเสี่ยงจากแรงกดดันของฝูงชนและความรุนแรงที่มีมูลเหตุจากอคติต่อบุคคล LGBTQ+** โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ ณ จุดตัดระหว่างอัตลักษณ์ทางเพศสภาพกับศาสนา ภายหลังการถ่ายทอดสดออนไลน์ที่ถูกมองว่าเป็นการลบหลู่ศาสนาอิสลาม มีรายงานว่ามีผู้คนหลายพันคนมารวมตัวกัน และบุคคล LGBTQ+ ที่เกี่ยวข้องกับ "การลบหลู่" ดังกล่าว **ถูกกดดันให้ขอขมาต่อสาธารณะและโกนศีรษะ** ก่อให้เกิดความกังวลต่อการบีบบังคับ สิทธิในเนื้อตัวร่างกาย และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ **เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2569 คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) ยืนยันว่า แม้เสรีภาพในการแสดงออกจะต้องเคารพความเชื่อทางศาสนา แต่ไม่ควรมีผู้ใดถูกลงโทษนอกกระบวนการทางกฎหมาย หรือถูกบีบบังคับให้กระทำการอันละเมิดสิทธิ สิทธิในเนื้อตัวร่างกาย หรือศักดิ์ศรีของตน** พร้อมเตือนว่าการสื่อสารอย่างไม่รับผิดชอบในประเด็นที่อ่อนไหวอาจบานปลายไปสู่ความเกลียดชัง ความแตกแยกทางสังคม และความรุนแรง
ความท้าทายที่ 2: ความเป็นอยู่ที่ดี	
การเข้าถึงบริการสุขภาพเพื่อการยืนยันเพศสภาพที่ไม่เท่าเทียม	**แม้แนวทางแห่งชาติว่าด้วยการใช้ฮอร์โมนเพื่อการยืนยันเพศสภาพจะได้รับการรับรองในปี 2568 แต่ ณ เดือนสิงหาคม 2569 บุคคลข้ามเพศยังคงไม่สามารถเข้าถึงสิทธิประโยชน์ฮอร์โมนบำบัดเพื่อการยืนยันเพศสภาพที่ได้รับอนุมัติแล้วภายใต้หลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าได้** เนื่องจากกระบวนการเตรียมการและการดำเนินการภายในสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติใช้เวลายาวนาน ประกอบกับการต่อต้านนโยบายดังกล่าวที่ยังคงมีอยู่ **ช่องว่างระหว่างการอนุมัติอย่างเป็นทางการกับการเข้าถึงจริง ทำให้บุคคลข้ามเพศยังคงต้องรับภาระค่าใช้จ่ายเอง หรือพึ่งพาแหล่งฮอร์โมนนอกระบบซึ่งอาจไม่ปลอดภัย** ในสถานที่ควบคุมตัว การเข้าถึงฮอร์โมนบำบัดเพื่อการยืนยันเพศสภาพยังคงไม่สม่ำเสมอและมักจัดให้เป็นรายกรณีเท่านั้น **การสัมภาษณ์ผู้หญิงข้ามเพศที่ถูกคุมขังในเรือนจำชายเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2567 พบว่าไม่มีการให้ฮอร์โมนบำบัดแม้จะมีความจำเป็นต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง** แม้ข้อกำหนดกรุงเทพจะเรียกร้องให้มีบริการสุขภาพที่คำนึงถึงมิติทางเพศเทียบเท่ามาตรฐานในชุมชน แต่**มีรายงานว่ามีเพียงสองเรือนจำเท่านั้นที่มีมาตรการอย่างเป็นทางการในการสนับสนุนผู้ต้องขังข้ามเพศ** ทำให้การเข้าถึงบริการสุขภาพเพื่อการยืนยันเพศสภาพขึ้นอยู่กับดุลพินิจของแต่ละสถาบันเป็นหลัก
ความเป็นอยู่ที่ดีและอนามัยเจริญพันธุ์ • ผู้หญิง LBQ บุคคลทรานส์แมสคิวลีน นอนไบนารี อินเตอร์เซ็กส์ และบุคคล AFAB อื่น ๆ ยังคงได้รับบริการไม่เพียงพอจากระบบสุขภาพที่ถูกหล่อหลอมด้วยสมมติฐานรักต่างเพศและระบบข้อมูลที่อิงเพศกำเนิด	ผู้รับบริการยังคงรายงานถึงการถูกปฏิบัติด้วยการตีตรา การซักถามที่ไม่เหมาะสม และการละเมิดศักดิ์ศรีในสถานบริการสุขภาพ จนบางรายเลิกเข้ารับบริการไปโดยสิ้นเชิง การเข้าถึงบริการสุขภาพจิตและอนามัยเจริญพันธุ์ที่ยืนยันอัตลักษณ์ยังคงถูกจำกัดด้วยค่าใช้จ่าย ระยะทาง การเลือกปฏิบัติ และความรู้ที่จำกัดของผู้ให้บริการ **รายงานของชุมชนในประเทศไทยปี 2567 ว่าด้วยความเป็นอยู่ที่ดีของบุคคล LBT ที่ถูกกำหนดให้เป็นเพศหญิงเมื่อแรกเกิด พบว่าสมมติฐานรักต่างเพศและกรอบเพศแบบทวิลักษณ์**ในบริการอนามัยเจริญพันธุ์ยังคงบั่นทอนการเข้าถึงที่เท่าเทียม โดยผู้รับบริการบางรายเผชิญการซักถามที่ขาดความละเอียดอ่อนเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์แบบรักต่างเพศและบรรทัดฐานเพศแบบทวิลักษณ์ นำไปสู่ความรู้สึกถูกตีตรา ไม่ปลอดภัย และการถอนตัวจากการรักษา **ผู้รายงานพิเศษด้านสิทธิในสุขภาพ และคณะทำงานว่าด้วยการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิงและเด็กหญิง** ต่างได้แสดงความกังวลต่ออุปสรรคที่ยังคงอยู่ในการเข้าถึงบริการสุขภาพที่โอบรับ และเรียกร้องให้บูรณาการความต้องการด้านสุขภาพของบุคคล LGBTI+ ทั้งสุขภาพจิต อนามัยเจริญพันธุ์ และบริการเพื่อการยืนยันเพศสภาพ เข้าสู่ระบบสาธารณสุขอย่างเข้มแข็งยิ่งขึ้น
นโยบายการบริจาคโลหิต • นโยบายการบริจาคโลหิตของไทยยังคงกีดกันชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย (MSM) และบุคคลข้ามเพศจำนวนมาก ด้วยเกณฑ์คุณสมบัติที่อิงอัตลักษณ์แทนการประเมินความเสี่ยงเป็นรายบุคคล	**ในเดือนกันยายน 2568 ศาลปกครองกลางวินิจฉัยว่าการที่สภากาชาดไทยปฏิเสธรับบริจาคโลหิตจากชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย (MSM) และบุคคลข้ามเพศจำนวนมาก มิได้เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามพระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ<** โดยอธิบายว่านโยบายดังกล่าวเป็นมาตรการคุ้มครองผู้รับโลหิต ในขณะเดียวกัน **บุคคลทรานส์แมสคิวลีนที่ใช้ฮอร์โมนเทสโทสเตอโรนเพื่อการยืนยันเพศสภาพยังคงไม่มีสิทธิบริจาคโลหิต** ตามระเบียบที่อ้างว่าเพื่อคุ้มครองทารกที่ได้รับการถ่ายโลหิต ทั้งที่ขาดหลักฐานทางวิทยาศาสตร์รองรับ **ในเดือนพฤษภาคม 2569 ศูนย์บริการโลหิตแห่งชาติ สภากาชาดไทย ได้รายงานต่อคณะกรรมาธิการการพัฒนาสังคม และกิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ ผู้ด้อยโอกาส และความหลากหลายทางสังคม วุฒิสภาว่ากำลังอยู่ระหว่างการปรับปรุงเกณฑ์การบริจาคโลหิตสำหรับผู้มีประวัติการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชายกับชาย (MSM) โดยคาดว่าจะกำหนดระยะเวลาเว้นช่วงที่ชัดเจนและเริ่มใช้ในต้นปี 2570**

ข้อเสนอแนะต่อรัฐบาลไทย

1. ตรากฎหมายรับรองเพศสภาพบนฐานการกำหนดเจตจำนงด้วยตนเอง
โดยทำให้มั่นใจว่าบุคคลข้ามเพศ นอนไบนารี และผู้มีความหลากหลายทางเพศ รวมถึงผู้ที่เผชิญการถูกผลักให้เป็นชายขอบในรูปแบบที่ทับซ้อนกัน เช่น เยาวชนข้ามเพศ ผู้ต้องขังข้ามเพศ ผู้ขอลี้ภัยข้ามเพศ และแรงงานข้ามชาติข้ามเพศ สามารถได้รับเอกสารทางกฎหมายที่สะท้อนอัตลักษณ์ทางเพศสภาพตามที่ตนดำรงอยู่จริง โดยไม่มีเงื่อนไขการวินิจฉัยทางการแพทย์ การบังคับผ่าตัด การทำหมัน หรือข้อจำกัดทางสังคมใด ๆ ภายในปี 2573 ตามข้อเสนอแนะ UPR รอบที่ 3 (2564) คณะทำงานว่าด้วยการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิงและเด็กหญิง (2568) และข้อสังเกตเชิงสรุปของคณะกรรมการ CEDAW (2568) และคณะกรรมการ CERD (2564)

2. แก้ไขพระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. 2558 เพื่อยกเลิกข้อยกเว้นตามมาตรา 17 วรรคสอง
ซึ่งเปิดช่องให้มีการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งเพศโดยอ้างหลักศาสนาหรือความมั่นคงของชาติ ภายในปี 2573 และบรรจุอัตลักษณ์แบบนอนไบนารีไว้ในขอบเขตของพระราชบัญญัติ เพื่อให้การโอบรับและการคุ้มครองครอบคลุมยิ่งขึ้นสำหรับบุคคลทุกคนที่มีวิถีทางเพศและอัตลักษณ์ทางเพศสภาพที่หลากหลาย ในมิติการจ้างงาน การศึกษา บริการสุขภาพ สถานที่ควบคุมตัว และพื้นที่ดิจิทัล ภายในปี 2573 ตามข้อเสนอแนะ UPR รอบที่ 3 (2564) คณะทำงานว่าด้วยการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิงและเด็กหญิง (2568) และข้อสังเกตเชิงสรุปของคณะกรรมการ CEDAW (2568)

3. ดำเนินมาตรการทางนิติบัญญัติ ทางบริหาร การฝึกอบรมบุคลากร และมาตรการอื่นที่จำเป็นทั้งปวง
(ภายใต้พระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. 2558) เพื่อรับรองการใช้สิทธิในมาตรฐานสุขภาพที่สูงที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งวิถีทางเพศหรืออัตลักษณ์ทางเพศสภาพ เรื่องนี้มีความเร่งด่วนเป็นพิเศษ เนื่องจากบุคคล LGBTI+ ยังคงเผชิญการตีตราและแนวปฏิบัติที่เลือกปฏิบัติเมื่อเข้ารับบริการสุขภาพ รวมถึงพฤติกรรมที่ขาดความละเอียดอ่อน การซักถามที่ไม่เกี่ยวข้อง การละเมิดความลับเกี่ยวกับ SOGIE และการปฏิเสธการให้บริการทางการแพทย์ พร้อมทั้งเข้มข้นมาตรการสำหรับบุคคล LGBTI+ ทุกคน โดยให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับผู้ที่เผชิญการถูกผลักให้เป็นชายขอบในรูปแบบที่ทับซ้อนกัน ได้แก่ บุคคลข้ามเพศในสถานที่ควบคุมตัว เยาวชน ผู้อยู่ร่วมกับเอชไอวี พนักงานบริการ และแรงงานข้ามชาติ ให้เข้าถึงบริการเพื่อการยืนยันเพศสภาพ บริการเอชไอวีและเอดส์ สิทธิอนามัยเจริญพันธุ์ และการสนับสนุนด้านสุขภาพจิต ตลอดจนคุ้มครองความเป็นส่วนตัวของผู้รับบริการ ตามข้อเสนอแนะ UPR รอบที่ 3 (2564) ผู้รายงานพิเศษด้านสิทธิในสุขภาพ (2568) และคณะทำงานว่าด้วยการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิงและเด็กหญิง (2568)

4. ตรากฎหมายต่อต้านการเลือกปฏิบัติที่ครอบคลุม และรับรองแนวปฏิบัติแห่งชาติที่ผูกพัน ซึ่งพัฒนาขึ้นโดยหารือกับชุมชนที่ได้รับผลกระทบ
เพื่อห้ามการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งวิถีทางเพศ อัตลักษณ์ทางเพศสภาพ การแสดงออกทางเพศสภาพ และคุณลักษณะทางเพศ (SOGIESC) รวมถึงการเลือกปฏิบัติในรูปแบบที่ทับซ้อนกัน และเพื่อป้องกัน สืบสวน ดำเนินคดี และจัดให้มีการเยียวยาที่มีประสิทธิผลต่ออาชญากรรมจากความเกลียดชังและความรุนแรงที่มีมูลเหตุจากความเกลียดชังซึ่งมุ่งเป้าไปที่บุคคลด้วยเหตุแห่ง SOGIESC ตลอดจนคุ้มครองบุคคล LGBTI+ เยาวชน พนักงานบริการ นักกิจกรรม และนักปกป้องสิทธิมนุษยชน จากความรุนแรงออนไลน์ด้วยเหตุแห่งเพศ (OGBV) และความรุนแรงด้วยเหตุแห่งเพศที่อาศัยเทคโนโลยีเป็นสื่อกลาง (TFGBV) อันรวมถึงประทุษวาจา การลบเนื้อหาโดยเลือกปฏิบัติ การลดการมองเห็น (shadow banning) และอคติของอัลกอริทึม และกำหนดให้แพลตฟอร์มดิจิทัลที่ดำเนินงานในประเทศไทยต้องจัดทำมาตรฐานการกำกับดูแลเนื้อหาที่โปร่งใส กลไกร้องเรียนและเยียวยาที่มีประสิทธิผล และเปิดเผยแนวปฏิบัติด้านการกำกับเนื้อหาและข้อมูลที่ไม่ระบุตัวตนต่อสาธารณะ เพื่อรับรองความรับผิด ความเป็นส่วนตัว และการคุ้มครองที่เท่าเทียมในพื้นที่ดิจิทัล ภายในปี 2573 ตามข้อเสนอแนะ UPR รอบที่ 3 (2564) และข้อสังเกตเชิงสรุปของคณะกรรมการ CEDAW (2568)

ติดต่อเรา: Young Pride Foundation, contact@youngpridefoundation, (+66) 83-581-6868

บันทึกเพิ่มเติม

ติดต่อเรา: Young Pride Foundation, contact@youngpridefoundation, (+66) 83-581-6868